

[H. Chr. Petersen.]

jeg tør nok bede Dem komme og se paa vort Skolevæsen. Endelig kommer Renter af Gæld, hvortil der i den nævnte By er medgaaet 22 Kr. 46 Øre, hos os 11 Kr. 45 Øre. Og paa lignende Maade forholder det sig med mange andre Byer.

Efter at jeg har nævnt disse Tal, tror jeg, at selv den højtærede Indenrigsminister vil indrømme, at den Velstand, som vi har oparbejdet i Odense gennem Aarene, ikke er kommet af sig selv. Den er kommet ved god Økonomi og Sparsommelighed — i modsat Fald gaar det den anden Vej. Nu vil der altsaa ske det, at vi faar en Merudgift paa 292 000 Kr. i Odense, fordi vi har administreret paa en saadan Maade, at Velstanden er vokset. Hvor meget der skal ydes til Sygehusene, har jeg ikke kunnet afgøre, men jeg gaar ud fra, at der kommer et lille Visitkort, som vi maa betale ud over det før nævnte.

Den Politik, vi har ført, tillades ikke. Vil vi ikke bringe os ud i den samme fattige Situation som de Kommuner, der skal have Tilskud, saa skal Statsmagten skam nok komme og besørge det — thi hvorfor skal dog enkelte Byers Borgere sidde lunt inden Døre? Staten skal nok finde os og ødelægge os Lysten til at fortsætte ad den Vej, vi hidtil er gaaet. At tænke paa at fortælle andre, hvad der kan opnaas ved Økonomi, og anbefale andre Byer at følge en saadan — det er unyttigt i denne Regerings Tid. Som gammel Kommunalmand vil jeg have Lov til at sige, at dette er en Haabløshedens Politik, hvor enhver selvstændig Indsats ødelægges. Man bliver træt af at deltage i Administrationen, fordi man ikke kan se til hvad Nytte!

Jeg gentager: Har Samfundet Raad til at fortsætte paa den Maade, og er Regeringen blind for Følgerne af en saadan Politik? Jeg hører allerede nu, naar jeg gaar i min By og man drøfter disse Udligningsforslag, Røster om, at det, hvis denne Plyndring skal fortsættes, vil være klogest at bruge en hel Masse flere Penge, saa vi selv kan faa Fornøjelsen af dem i Stedet for at sende dem andre Steder hen. En saadan Tankegang er ikke underlig. Man vil sige: I har Raad dertil. Ja, det har vi, men hvorfor har vi Raad dertil? Det har vi, fordi vi gennem mange Aar har sparet op, ellers havde vi siddet i det akkurat paa samme Maade som alle andre. Almindeligvis siger man til de Byer, der klarer sig godt: I ligger godt, I har ingen Fabrikker, I har ingen Udgifter til Arbejdsløshed og den Slags Ting. Men i dette Tilfælde passer det aldeles ikke.

Man vil da ikke komme og fortælle, at Odense ligger bedre end de jyske Byer, jeg nævnte før. Jeg vil gerne slaa fast, for det er maaske ikke almindelig bekendt, at Odense er den største Industriby uden for København med en meget, meget stor Arbejderbefolkning. Og til Trods herfor — og Udvalget for Provinsen og Hovedstaden anfører jo dette som den indirekte Aarsag til stor Forøgelse i enkelte Kommuner Udgifter — har vi kunnet administrere saaledes, at selv Arbejderne i vor By nu skal være med til at betale til Udligningen. Dette, at der administreres billigt, giver sig Udslag i — hvad de før nævnte Tal viser —, at Arbejdet trods Socialudgifter og Kommunehjælp kan florere og Fattigdommen holdes borte. Jeg vil meget anbefale, at andre Byer følger de Linier, vi har fulgt i Odense.

Jeg kan naturligvis ikke lade være med at udtale min Forundring over, at Udvalget for Provinsen og Hovedstaden nu ogsaa vil blande sig i de forskellige Byers Administration ude i Provinsen. Jeg troede, det havde en anden Opgave, kun denne: København og Provinsen. Jeg er glad ved, at vi meldte fra i god Tid; vi er ikke med i Ansvaret der.

Men denne Lov vil jo nu blive vedtaget, det er vi klar over. Atter skal flere Hjul til at standse og flere indtræde i de arbejdsløses Rækker, thi det bliver jo Resultatet af den Skatteplyndring, der her skal finde Sted. Og hvad tidligere Tidens kommunale Selvbestemmelse angaar, ja, da betragter jeg den som saa godt som værende forbi; her lades alt Haab ude for selvstændig Indsats, og jeg tør sige, at om føje Tid kan vi alle møde til Optagelse paa den fælleskommunale Forsørgelsesanstalt. Vi har vist, at vi gerne vilde være med til at hjælpe nødstedte Kommuner, men ikke obligatorisk, ikke permanent. Vi er gaaet med til at stille 12 Mill. Kr. til Raadighed, som kunde uddeles til disse Kommuner, men vi er imod den obligatoriske og konstante Hjælp, thi ikke een af Skatteyderne vil faa Glæde af den; de Tilskud, Kommunerne faar, vil blive ført op paa deres Budgetter, og saa har man Raad til saa meget mere.

Jeg blev noget forbavset over, at den højtærede Minister meddelte, at der vilde blive Udvalgsbehandling; jeg troede, at efter de 3 Behandlinger og Vedtagelsen i Folketinget var Forslaget endeligt vedtaget, og vi havde kun at lade det passere gennem dette Ting. Jeg forstaa deraf, at den højtærede Minister har fundet noget, som han er blevet bange for, og der er meget at være